

Landskap: VÄSTEBBOTTEN Upptecknat av: Alfr Lundgren

Härad: Nordmølings Adress: Norrby skär

Socken: Nordmøl Berättat av: _____

Uppteckningsår: 1911 Född år _____ i _____

Uppteckningen rör _____

Nitterpägen

1-3.

En gammal klok gumma i Norrby by av Nordmalings församling, har för mig berättat följande händelse, som hon själv upplevat.

Det var en kulan höstkväll omkring år 1870. Den kloka

värre tills de kommo till Levar by. Där berättade de sin upplevelse men ingen trodde dem.

Så berättade den kloka gumman och jag sa att jag trodde henne, och däröver blev hon så glad emedan jag var den förste, som satte tro till denna historia.

Alfred Lundgren

Norrbyuskär

Den 13 jan. 1911.

Nordmaling

gumman, som då var en flicka på 16 år, var jämte två andra flickor, på väg ifrån Håknäs by till Nordmalings kyrkoplats. Sent på aftonen begåvo de sig till fots, den 1 mil långa vägen. När de ifrån Håknäs kommo upp på vägen, hörde de ljudet av koskällor, och efter deras tycke var det en ofantlig stor hjord i annalkande.

Dessa ljud väckte deras förundran, enär det var ganska sent på hösten och mycket kallt. Ljuden närmade sig allt mer, och flickornas förskräckelse steg. $\frac{1}{2}$ mil voro de förföljda av dessa ljud, utan att de sågo något och de började springa. När de kommo till den mellan Håknäs - och Levar byar belägna Bromyrån, togo de en genväg över densamma, emedan den nu låg frusen. Komna ett stycke ut på myren, sågo de sig om, Den syn, som de nu blevo värse kom dem att springa ännu värre. Efter dem kom nämligen en hel kohjörd. Kornna voro ej större än kalvar, alla hade de bjällror och skällor, och till färgen voro de gula, röda, bruna, svarta, blå o.s.v.

Fastän flickorna sprungo en genväg och korna endast gingo, den betydligt längre landsvägen, voro de dock jämsides med dem.

När flickorna kommo från myren och upp på landsvägen, mötte de först en man, och efter honom en bonde som åkte. Flickorna stannade nu för att se, hur det skulle gå för dessa personer, när de mötte kohjorden.

När åkaren kom fram till kohjorden, genomskars luften av ett hemskt vrålände. Så försvann både korna och åkaren, och kort därpå genljöd luften af ett långt vinande.

Hur det gick den gående mannen vet man icke, men antagligen gjorde han åkaren sällskap till vittrens rike ty att det var vitttra, som varit framme, betvivlas icke. Flickorna sprungo nu ännu